

1. ANDREA PALLADIO A VICENZA

Aquesta podria ser l'última nit a Vicenza;
l'últim argent damunt els cossos
que lleugers creuen la plaça;
l'últim verd dels turons
que semblen propers quan cau el capvespre.

Potser mai no ha existit Vicenza
i les façanes terroses, les pedres i els arcs
—Loggia del Capitano, Basílica de Palladio—
són soles aquesta flaire de la vall del Po,
aquesta remor llunyana de càntics:
primavera als arbres del paradís de la contrada.

2. VERONA DESPRÉS DE LA PLUJA

Cim vermell d'un rellotge de lluna,
la torre de la plaça dels Senyors
projecta l'ombra damunt la ciutat;
emblanqueix el frec de la llum de la nit
les estàtues que somnis de guerrers
o atletes
glaçaren immòbils a les cornises.

La ciutat ha esdevingut l'àmbit
d'uns versos d'Ungaretti:
ha engolit mercuri i coure
i s'ha ennuegat amb coltells de cristall.

3. A RAVENNA

Com un amant és l'assassí de l'anterior,
una ciutat fa de les altres
núvols, matèria de memòria.

Aquesta ciutat preludia la tornada
als vells costums d'aquell país
de l'altra riba de la mar;
fa del Palladio que deixarem a Vicenza
una imatge blanca en el record
retallada entre l'arbreda.

La ciutat és ja un miratge diferent
al que sotjàrem,
l'inici de l'altra Vicenza
que un dia tornarem a veure.

4. PER A UN MARÍ

Ens hem quedat soles a la proa;
s'esfondra lent el sol enmig del blau.

Silenci.

Res més no pot restar d'aquest moment.

Desconeguts per sempre,
per un instant ens ha ajuntat la mar.

5. TARDA DE DIUMENGE A VALÈNCIA

Fa cinc mesos que deixàrem Ravenna. Quasi un oblit. I avui la llum de la tarda és semblant a aquella; els núvols que passen per damunt la ciutat provinciana, per damunt la plaça del Comune, on els joves acudien en bicicleta, són aquests que passen per damunt del riu blanc de València fent-la una ciutat estranya, no coneguda mai.

Res no succeí en aquells carrers perquè ara em revinguen a la memòria; ens asseguérem en la plaça amb un gelat de tres colors; i passejàrem mentre queia la tarda, cercant el Baptisteri dels Arrians, el mausoleu de Galla Plàcidia.

Res no succeí... però la tarda porta la imatge de la ciutat; aquella planúria plena d'aiguamolls, de carritxars, d'arbres aïllats, solitaris, sota un cel ple de peixos rojos; la carretera recta, plana, que trencava la desembocadura del Po...

i 6. TROBAT EN UN QUADERN

Et dedique aquests versos,
company,
en memòria d'una nit de maig
quan passejàvem pels carrers foscos de Màntua
tot parlant de geometria,
de la basílica de Sant Andreu
de Leon Battista Alberti.